

Из текста Владике Николаја о Михаилу Пупину

ПРСТ ЈЕ ВЕЋЕ ЧУДО ОД РАДИЈА

Пупин је доминирао сваким скупом људи, у коме би се нашао, и то не само речитошћу и логиком, него некако целом својом појавом, целином своје импресивне и јаке личности.

– Објасните ми радио, господине професоре! – рече једна госпођа за столом у Норфолку. – Како то да он преноси глас на даљину без жица?

– Па ето тако – одговори Пупин – то је сасвим просто. Преноси се глас најпре електриком па ваздухом па опет електриком. Сасвим просто, као кад ми бацамо јабуке једно другом из руке у руке!

– То је за мене, ипак, велико чудо – настави Американка.

– Никако чудо, као што није никако чудо ма шта од онога што је човек смислио и конструисао.

– Да, тако ви научници увек! Никакво чудо-1 – срди се госпођа. – Међутим, за мене је чудо и телефон и радио и све остало.

Тада професор Пупин уздиже свој кажипрст руке па упита:

– Шта је ово?

Сви се изненадисмо таквом питању, не знајући шта Пупин смера тим да каже. И радознала госпођа ћутала је и гледала.

– Ово је јелте, прст професора Михаила Пупина. Ви кажете, радио је чудо. А ја вам кажем, да све железнице што даноноћно јуре са краја у крај овог континента, сви телеграфи, телефони, парни и електрични котлови, телескоп мога пријатеља Едисона, и све вештачке направе, као и сва наша американска цивилизација скупа, све то представља једну просту и слабу детињску направу у сравању са органским саставом и конструкцијом једнога човечијега прста. Овај један прст веће је чудо, госпођо, од свега што су људи саздали у Америци до сада. А шта тек да кажемо о чуду целе васионе? Нисмо ми научници чудотворци него онај који је створио овај прст. А то је Господ Бог. Зато се у нашој православној цркви о Богојављењу тамо на плавом Дунаву пева једна песма која гласи: “Велики си, Господе, и чудна су дела твоја. Ти си Бог који једини твориш чудеса!”

Све је то Пупин тако убедљиво изговорио, да је и она госпођа изгубила страх и схватила да радио није никакво чудо за обожавање.

